

סרטים

נערה בגשם

יום אחד במוסקבה (ארמון דוד, תל-אביב; ברית-המוצות) משהו סיפר לי פעם איך ראה, ביום גשם שוטף, נערה יחפה רצה עם נעליים ביד, ונער צעיר עם אופניים מנסה להגן עליה במטרייה. התמונה מצאה חן בעיני, והחלטתי לעשות סרט, שיתאר כמה שמחים ונהדרים הם החיים בגיל 20.

כך נוצר הסרט יום אחד במוסקבה, על ידי הבמאי הרוסי ג'ורג'י דניאלה. הוא לקח כמה נערים ונערות. הפגיש אותם האחד עם השני, ונתן להם לטייל במוסקבה בגשם ובשמש.

הסרט מורכב מאפיונות, בחלקן עליות מאוד, מלאות יופי ושמחת חיים, וחלקן מלגלות בחביבות על תופעות מגוחכות בחברה הרוסית. אבל גם הקטעים העליזים, גם קטעי הסאטירה, סבועים בתוך הרבה תמונות דלילות, סתמיות, שאינן מרטיסות לסרט דבר, ורק גורעות ממנו. ומלבד זה, הגם שהסרט משוחרר לגמרי מתעמולה רוסית יש איוושה נאיביות בי הכרות החזרות ונשנות: "כמה אצלנו הכל כל כך טוב", כאשר משפט זה יוצא מפיהם של הנערים הצעירים הוא נעים מאוד ואולי אפילו משכנע, לפעמים. אבל לעתים קרובות מדי אפשר לשמוע מאחוריו את קולו של הבמאי.

למרות כל הפגמים שלו, זהו סרט נעים, מלא בשחקנים צעירים ויפים (גלינה פולסקיק, ניקיטה מיכלקוב), בצילומים נהדרים ובעיקר באהבה אמיתית לחיים, אהבה לאהבה, אהבה לעיר, לנעורים, לגשם, לישמש, וגם לקולנוע.

שחקנים

האיש שלא חייל

השבוע מת הגאון בעל הארשת-הקפואה. האדם שהצחיק את העולם כולה, כשמפניו לא משה ההבעה הטראגית. באסטר קיטון, היה בן שבעים במותו.

בממלכת הקולנוע ישנם כמה אבסורדיים, כשהחליטה הכרת פרמונט לייצר סרט על חייו של באסטר קיטון, בחרו לתפקיד הראשי את דונאלד אוקונור, בעוד שבאסטר קיטון עצמו היה מחוסר-עבודה והגיע כמעט עד פתילחם. את הקטעים הישנים של קיטון לא לקחו מתוך הגיגיו אלא ביימו אותם מחדש, בדייקנות מתמטית. אלא שהפלא לא התרחש, הסרט נשאר קר ועקר, כולל הקטעים המשוחזרים.

באסטר קיטון נולד לזוג שחקנים, בשעת הפסקה בין שתי מערכות. עוד לפני שהתחיל ללמוד הופיע עם הוריו בהופעות בידור, תחת השם שלושת הקיטונים. הי תפקיד שלו היה: להיזרק ככדור בין שני ההורים. לאחר מכן, כשבגר, הופיעו הוא ואביו במערבון משותף, הם היו מכים האחד את השני במטאטאים.

ב-1917 הסרטי את סרטו הראשון, ומאז

באסטר קיטון (בסרטו האחרון) פני פוקר

ועד היום נחשב לאחד הכוכבים הגדולים בתולדות הראינוע.

גם הפרימדינה

יותר היה הנוש, עם סצינות מטורפות של טריפת קלפים דבוקים, ותיקון אויניה ב"קרקעית הים, עם שלט: "זהירות. עובדים. אין מעבר." בסרטו האופורה הוא ממלא את תפקיד הקהל, הסדרנים, כל חברי התזמורת, הזמיר-ראשי וגם הפרימדינה. בסרטו הגדול (השבוע במועדון צוותא) הוא רוזף בקטר אחרי רכבת האויבים, המשליכים לעומתו סמרטוטים אל המסילה. עם תום תקופת הסרט האילם - כמעט ולא שמעו ממנו, פרט לשני תפקידים קטנים: בהופעת-אורח בסרטו של צ'אפלין אורות הבמה, ובתפקיד עצמו בסרט שדרות וסאנס, כשהוא משחק פוקר, בהבעת "פני הפוקר" הנצחית שלו.

רק בשנה האחרונה החל להסתמן מיפנה בדעת הקהל כלפיו. סרטיו הישנים החלו למצוא את דרכם אל אולמות הי קולנוע בהצלחה כבירה. הוא עצמו זכה לפרסים ולפרסום, ולאחרונה אפילו שב אל הבד, וזכה לתפקיד הראשי במקרה מוזר בדרך לפרום.

דומה שבמקרה זה הספיק הקולנוע לישיב משהו לאמן גדול זה, לפני שהיה מאוחר מדי.

בקרו

ניקמת המורה

קאט באלו (מוג'רבי, תל-אביב, ארצות-הברית) מי משחק? ג'יין פונדה ולי מרוון, שקיבל לפני שבוע את פרס גלובוס הזהב על תפקידו בסרט זה. איזה מין סרט הוא זה? סאטירה על מערבונים. קומדיה מטורפת השמה ללעג את כל מוסכמות המערבון הפרוע וההמשולל.

על מה מדובר? קאט באלו, צעירה ומעודנת, החיה בולף-סיטי ב-1894, מסיימת את לימודיה ומתכוונת להיות מורה. באותו זמן נרצח אביה על ידי רוצח שכיר. הניבורה העדינה הופכת את עורה ויוצאת לנקום את נקמת אביה. הסוף, כרגיל, הוא סוף טוב, לטובת קאט באלו הטובה, שמנצחת את כל הרשעים.

כוכבים

לה דולציה ויטי

בעל הדירה בא, וקיבל את שכרו החודשי. שני ילדה קטנה, בתם של בעלי הדירה נעמדה, חסמה לו את היציאה ודיקלמה בפניו שיר ארוך. בעל הדירה הקשיב בסבלנות, חיך ויצא.

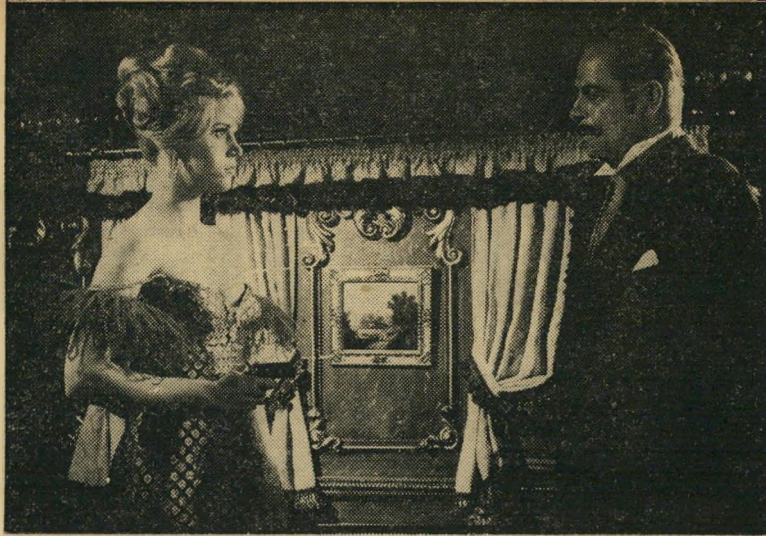
הבת, בתה של משפחת צ'ירלי, נשארה בבית, מאוכזבת. לבעלי-הדירה, הבמאי מלנו מלנוטי, הייתה הרבה עבודה, חיכו לו עוד כמה וכמה דורות. לא היה לו זמן לגלות את כשרונה הצעיר של מוניקה ויטי לעתיד.

יידו, יוסף ג'ני, שליחה אותו באותו יום, זוכר אותו שיר, בבהירות. הוא סיים זה עתה להפיק את מודסטי בלייז, הגיימס בוגד הנשי הראשון בהשתתפות הסוכנת החשאית מוניקה ויטי. "לידה הקטנה ה היא", הוא נזכר, "היה לא ספק כשרון גדול, אבל למלנוטי, לצערי הרב, לא היה זמן באותו היום." עכשיו כבר יש למלנוטי הרבה זמן, והוא אף הפיק, לאחרונה, את הסרט סחר העבדים (העולם הזה 1482)

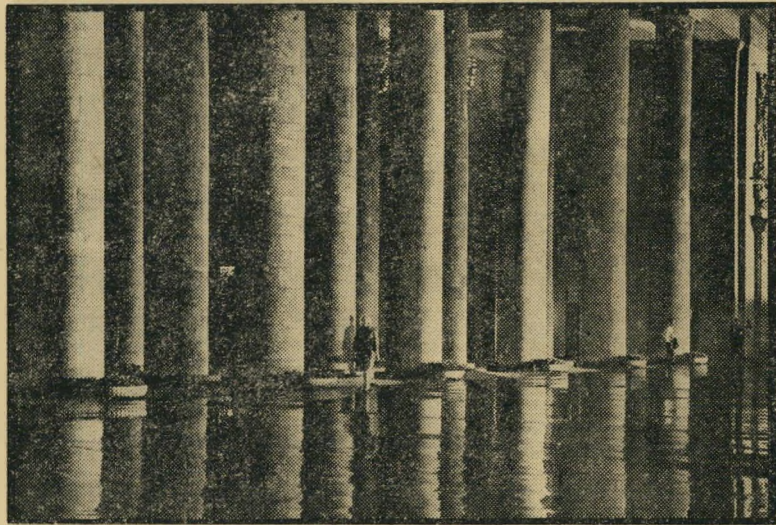
גם לג'ני יש זמן, ואותו הוא מקדיש למוניקה ויטי. הוא עסוק בהכנת ויטי חדשה, ויטי המדברת אנגלית, ויטי מלכת מין, ויטי מסחרית, השונה לגמרי מהויטי הרצינית הקודרת של אנטוניוני - ויש הפכה לדמות האשה התועה בעולם של חוסר-קומוניקציה.

מודסטי בלייז היא נשכרת על ידי שייך ערבי, כדי לשמור למענו על משלוח תכשיטים יקרי ערך מפני חבורת שודדים. לפני סוף השנה תתחיל בהסרת החלק השני של מודסטי בלייז. היא שמרה כל כך טוב על התכשיטים, שעבור ההרפתקה השנייה כבר ישלמו לה 400 אלף דולאר, לעומת 250 אלף דולאר, עבור מודסטי בלייז. לשם השוואה: בעד שני סרטי המעולים של אנטוניוני, הלינה ואונטורה, היא קיבלה חמשת אלפים דולאר.

"לא רציתי לעשות יותר מאשר סרט הרפתקאות מסוג זה", הסבירה ויטי, אבל ג'ני טען שאייאפשר להמציא דמות, מבלי שאפשר יהיה להמשיך אותה, כשהקהל

ג'יין פונדה ב"קאט באלו" עם אקוח ביד

גלינה פולסקיק ב"יום אחד במוסקבה" עם נעליים ביד

קולה לשחקנית האמריקאית בטסי בלר, בסרטו הזעקה (שהוקרן בארץ שבוע אחד בלבד, למרות ששינו את שמו ל"אירמה אהובתי). אנטוניוני הסביר למוניקה ויטי שהיא טובה בשביל יותר מזה, והפך אותה מיד לכוכבת עוצרת-נשימה.

לא רוצה להיות מלכה. איך היא מרגישה ככוכבת המתחילה להרוויח הון תועפות? "אני לא יודעת מה אעשה עם כל הכסף הזה", היא אומרת. "אני לא צריכה כסף. לא רוצה ווילה, לא רוצה בית, אפילו הדירה הנוכחית שלי היא שכורה. אין לי מכונית. אין לי תכשיטים. ואין לי צורך בכל זה."

מה אני אעשה עם כל הכסף הזה שיפול לי לתוך הכיסים? אני לא רוצה להפוך סופיה לורן שנייה. אני מצטערת בשבילה על שהיא מתנהגת כמו שהיא מתנהגת. אני לא חושבת שהיא מאושרת. אני רואה אותה לעתים קרובות. יש לה חיים של מלכה, אבל חיים של מלכה עצובה. לא הייתי רוצה להיות מלכה מסוג זה. הציבור הגדול לא מעניין אותי. הוא יותר מדי רחוק ממני. אני אוהבת רק את מי שקרוב אלי."

חדריך

סרטים שאפשר לראות

*** 8 1/2 (זהר, קריית-טבעון) יצי רתי'הופת האוטוביאוגרפית של פליני. אחד הסרטים המזהירים ביותר שהוסרטו בשנים האחרונות.

*** בקט (היכל, פתח-תקווה) אהב תו האומללה של מלך אנגליה ליידיז בקט משחק מעולה של פיטר אוטול. ודי אלונים מבריקים של ז'אן אנואי.

** אבא של חייל (מוג'רבי, תל-אביב) אבא זקן עובר את המלחמה תוך כדי חיפוש אחרי בנו.

** דארלינג (פאור, תל-אביב; אור, ל' חיפה) סיפור עלייתה של נערה זוהרת אחת, מבית פשוט עד לאומון קודר וריק של נסיון איטלקי מודקן, בדרך רצופה גברים. גילי כריסטי.

** תיק איפקרס מודי ביותר (פאור, חיפה) סרט ריגול אנטי-גיימס-בונד, על סוכנים אמיתיים, הדומים לפקידים. מציאותי ומרתק.